

Συμπεράσματα από την ήττα της Αριστεράς – προοπτικές

Ανάμεσα σε δύο εκλογές και πριν την άνοδο μιας ρεβανσιστικής δεξιάς και τη νέα επίθεση του κεφαλαίου

Οι ευρωεκλογές και οι αυτοδιοικητικές εκλογές, πέρα από την ήττα του ΣΥΡΙΖΑ από τη ΝΔ, κατέγραψαν και μια οδυνηρή ήττα της Αριστεράς σε όλο της το εύρος. Πρέπει να εστιάσουμε σοβαρά στα αίτια αυτής της ήττας, ως προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς αλλά και του κινήματος, ενόψει της «επόμενης μέρας» με τη διαφαινόμενη άνοδο μιας ρεβανσιστικής δεξιάς στην κυβερνητική εξουσία.

1. Η ήττα της Αριστεράς το 2019 είναι συνέπεια και συνέχεια της ήττας της το 2015. Τότε, το σύστημα υποχρέωσε την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ σε ταπεινωτική συνθηκολόγηση – η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ηττήθηκε κατά κράτος από το σύστημα. Ταυτόχρονα όμως, ηττήθηκε κατά κράτος και η Αριστερά, σε όλες της τις αποχρώσεις, από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ήττα εκείνη οφειλόταν σε γενικές γραμμές -και παρά τις επιμέρους διαφορές μεταξύ των διαφόρων οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς- στο γεγονός ότι **έχασαν από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ τη μάχη της εκπροσώπησης και της ανάδειξης σε ηγεσία του εργατικού-λαϊκού ρεύματος που αναπτύχθηκε στο έδαφος των κοινωνικών αντιστάσεων στα μνημόνια στα χρόνια 2010-2012.** Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε με ηγεμονικό και σχεδόν συντριπτικό τρόπο εκείνη τη μάχη της πολιτικής εκπροσώπησης και ηγεσίας, μέσα και έξω από τον ΣΥΡΙΖΑ. Η βασική αιτία ήταν μία: μόνο η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ πρόβαλε «ευθαρσώς» απέναντι στις τον κόσμο της Αριστεράς με πολιτική πρόταση για την «εδώ και τώρα» ανατροπή των μνημονίων, με τη φόρμουλα «κυβέρνηση της

Αριστεράς» και με το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Το ΚΚΕ παρέπεμπε τη λύση στο σοσιαλισμό, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά στη γενικόλογη ιδέα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, και όλη μαζί αντιμετώπισαν το εργατικό-λαϊκό ρεύμα που αναζητούσε απάντηση στο σήμερα κι όχι στο απροσδιόριστο μέλλον σαν τυπική περίπτωση ανάδυσης ενός ρεφορμιστικού φαινομένου. Στην πράξη, δεν πίστεψαν ότι υπήρχε διακύβευση πολιτική σε κείνη της συγκυρία, ότι η συγκυρία ήταν ταξικά και πολιτικά «αμφίρροπη» και άρα ότι έπρεπε να κατατεθεί συγκεκριμένη πολιτική πρόταση ανατροπής. Μένοντας έξω από τη βασική διακύβευση της ταξικής πάλης, αναπόφευκτα αποξενώθηκαν από το εργατικό-λαϊκό ρεύμα της περιόδου. Στο «ουδέτερο» πρώτο εξάμηνο της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ το 2015 το λάθος συνεχίστηκε, με έλλειψη πρωτοβουλιών και στερεότυπη επανάληψη της πρόβλεψης ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ θα προδώσει».

Αυτή η στάση κατέστρεψε κάθε δυνατότητα της Αριστεράς να επικοινωνήσει, επηρεάσει, συνδεθεί με το εργατικό-λαϊκό ρεύμα της περιόδου και τον ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς.

Από την άλλη, η αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε εξίσου. Ούτε αυτή πρόβαλε εγκαίρως απέναντι στον κόσμο σαν μια εναλλακτική στον Τσίπρα ηγεσία με εναλλακτικό πρόγραμμα. Έδειξε κομματική νομιμοφροσύνη, κατέθετε διαφωνίες στα κομματικά όργανα αλλά ποτέ δεν προειδοποίησε δημόσια ότι η γραμμή της ηγεσίας Τσίπρας θα οδηγούσε σε δεινή ήττα, δεν κάλεσε ούτε προσπάθησε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις, στο κίνημα και την Αριστερά, για ένα διαφορετικό δρόμο. Επέδειξε κομματική «νομιμοφροσύνη» και διατύπωσε τις διαφωνίες της στο εσωτερικό κομματικό ακροατήριο – κατά κανόνα, στα κεντρικά όργανα του κόμματος. Το Αριστερό Ρεύμα έμεινε στην κυβέρνηση και είχε αυταπάτες ότι «ο Τσίπρας δεν θα υπογράψει» μέχρι και την έσχατη στιγμή, πιστεύοντας αφελώς ότι θα μπορούσε ο Τσίπρας να οδηγηθεί σε ρήξη και να συμφωνήσει να έρθει τυπωμένη η δραχμή από τη Μόσχα. Όσο για την εντός ΣΥΡΙΖΑ επαναστατική αριστερά, έπραξε τα ίδια ακριβώς απέναντι στην ηγεσία Λαφαζάνη. Τελικά, η Αριστερή Πλατφόρμα τέθηκε εκτός ΣΥΡΙΖΑ από τον ίδιο τον

Τσίπρα, με τον ελιγμό για αναβολή του κομματικού συνεδρίου και την προκήρυξη εκλογών για τον Σεπτέμβριο του 2015. Σε κείνες τις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ νίκησε. Όχι το σύστημα, από το οποίο είχε ηττηθεί κατά κράτος, αλλά την Αριστερά.

2. Η ήττα της Αριστεράς του 2019 είναι η δεύτερη φάση και συνέχεια της ήττας του 2015. Το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο δεν παραδέχθηκαν λάθη, όχι μόνο δεν έκανα κάποια αυτοκριτική, αλλά θεώρησαν ότι η προδοσία της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ δικαίωσε τη δική τους πολιτική αποχής από τη μεγάλη διακύβευση της περιόδου 2010-2012. Έχασαν έτσι μια δεύτερη ευκαιρία να επικοινωνήσουν με τον κόσμο της Αριστεράς και τα εργατικά-λαϊκά στρώματα που ακολουθούσαν τον ΣΥΡΙΖΑ. Η αποξένωση συνεχίστηκε και επιδεινώθηκε.

Οι μετασεισμικές δονήσεις από την ήττα του 2015 μεγάλωσαν τις απώλειες και τη φθορά.

Παράλληλα, το αριστερό ρήγμα στον ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2015, που στη συνέχεια συγκροτήθηκε ως ΛΑΕ και σε δεύτερο χρόνο ως Πλεύση Ελευθερίας, ηττήθηκε επίσης για δεύτερη φορά. Όσον αφορά τη ΛΑΕ, ο αρχηγοκεντρισμός και ο γραφειοκρατικός έλεγχος του σχήματος από την κυρίαρχη συνιστώσα (Αριστερό Ρεύμα), οι ετερόκλητες και «κακόφημες» συμμαχίες (Πειρατές, Χριστιανική Δημοκρατία), η στροφή σε εθνικοπατριωτικά, ακόμη και ακροδεξιά ακροατήρια σε συνδυασμό με την υπερπατριωτική ρητορική του επικεφαλής Παναγιώτη Λαφαζάνη, ο κεντρικός προσανατολισμός του προγράμματος σε ένα συνδυασμό φетиχισμού για το ευρώ και «παραγωγικής ανασυγκρότησης» του ελληνικού καπιταλισμού, η ένδεια των επιχειρημάτων («Δεν προδώσαμε το «Όχι»»), η εργαλειακή αντιμετώπιση κινημάτων (όπως των πλειστηριασμών) οδήγησαν σε πλήρη απομόνωση και εκλογική συντριβή. Όσο για την Πλεύση Ελευθερίας, προσωποπαγές μόρφωμα, μετατοπίστηκε σε εξίσου ακραίο εθνικοπατριωτικό λόγο και στο χώρο της μετα-αριστεράς. Εκλογικά τα κατάφερε πολύ καλύτερα από τη ΛΑΕ, αλλά αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι αποτελεί μια άλλη εκδοχή ήττας και εκφυλισμού του αριστερού ρήγματος του 2015 στον ΣΥΡΙΖΑ.

3. Στη «μεγάλη εικόνα» δεσπόζει η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και η νίκη της ΝΔ.

Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ είναι ευκόλως εξηγήσιμη. Προδίδοντας το «Όχι» του δημοψηφίσματος, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κήρυξε τη διάλυση του ταξικού «σχηματισμού μάχης» που αποκαλύφθηκε στη μεγάλη κινητοποίηση του δημοψηφίσματος. Συνθηκολογώντας με τις μνημονιακές πολιτικές και αναλαμβάνοντας να τις υλοποιήσει από κυβερνητικές θέσεις, συνέχισε να τον διαβρώνει. Αναλαμβάνοντας να διαχειριστεί και να ανακατανείμει με «αριστερή ευαισθησία» τη φτώχεια και την εξαθλίωση, επέλεξε να τη χρηματοδοτήσει με υπερφορολόγηση χαμηλών εισοδηματικά στρωμάτων των εργαζόμενων τάξεων και των εργαζόμενων μικροαστών, που ξαφνικά ανακηρύχθηκαν σε μεσαία τάξη. Μη έχοντας πια ανάγκη αλλά αντίθετα θεωρώντας πλέον επίφοβη τη στήριξη στους αγώνες και τη συμμετοχή των εργαζόμενων τάξεων και του κόσμου της Αριστεράς, αποδύθηκε σε έναν αγώνα εξεύρεσης στηριγμάτων στην καπιταλιστική τάξη και στους μηχανισμούς του «βαθέος κράτους». Το πολιτικό του προσωπικό, μη εμπνεόμενο πλέον από την ιδέα της ρήξης βυθίστηκε στον κυνισμό των «ωφελημάτων» της διακυβέρνησης. Ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε με την πλήρη έννοια του όρου κυβερνώσα (και ψευδεπίγραφα) Αριστερά, χάνοντας αναπόφευκτα τόσο το «ηθικό πλεονέκτημα» όσο και τη δυνατότητα να συγκροτεί πλειοψηφικό ρεύμα και ταξικό συσχετισμό μάχης. Σε αυτή την κατάσταση, που ήταν αποτέλεσμα των θεμελιωδών επιλογών της ηγεσίας από το καλοκαίρι του 2015 και ύστερα, αντιστοιχεί το εκλογικό του αποτέλεσμα στις εκλογές της 26ης Μαΐου.

Η ηγεσία του βέβαια πίστευε αφελώς ότι αποκτώντας μεγαλύτερα περιθώρια ανακατανομής της φτώχειας τον τελευταίο χρόνο, θα ανακτούσε όλο το χαμένο έδαφος. Όμως είναι απλώς ανέφικτο να έχεις εκλογικές επιδόσεις πλειοψηφικού ρεύματος που θα μπορούσε να αντιστοιχεί μόνο σε ανερχόμενο ταξικό σχηματισμό μάχης όταν κάνεις ό,τι μπορείς για να τον διαλύσεις, αποστρατεύσεις και αποσαθρώσεις.

Η νίκη της ΝΔ, από την άλλη, οφείλεται στο ότι εκμεταλλεύτηκε τη διάλυση και αποσάθρωση του ταξικού σχηματισμού μάχης του

δημοψηφίσματος για να μιλήσει κυρίως σε αυτούς που αισθάνονταν αδικημένοι από τις πολιτικές ανακατανομή της φτώχειας και «θύματα» της χρηματοδότησης της εξαθλίωσης με την υπερφορολόγηση των κατώτερων εισοδηματικά στρωμάτων και των μικροαστών που η νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα ανακήρυξε συλλήβδην σε «μεσαία τάξη». Οι όροι για να λειτουργήσει η ρεβανσιστική «αφήγηση» της ΝΔ είχαν δημιουργηθεί από την πολιτεία του ΣΥΡΙΖΑ. Αφού έκλεισε ο δρόμος της ελπίδας ότι υπήρχε προοπτική για όλους όσοι συγκρότησαν το μπλοκ του δημοψηφίσματος, πλέον άρχισε να τρώει σαν το σαράκι τα μυαλά της «μεσαίας τάξης» η κυνική φόρμουλα της ρεβανσιστικής δεξιάς: φορολογική ελάφρυνση για να μην πληρώνει η «μεσαία τάξη» την υπερφορολόγηση για να συντηρείται ο «αντιπαραγωγικός» και πλεονάζων πληθυσμός του Δημοσίου και των εξαθλιωμένων. Να «επιδοτηθούν» επιτέλους οι «υγιείς» και «παραγωγικές» δυνάμεις του έθνους. Δεν χρειάζεται κοινωνική πολιτική, αλλά μείωση των φόρων και σάρωμα των εμποδίων που στέκονται εμπόδιο στην ασύδοτη καπιταλιστική ανάπτυξη – εξάλλου το σάρωμα των εργασιακών δικαιωμάτων ο μικροαστός και ο μεσαίος αστός που ζει από την εργασία των άλλων το θέλει δυο φορές περισσότερο από τον μεγαλοαστό. Σε αυτό το νοσηρό κλίμα κοινωνικού αυτοματισμού βρήκε το δικό της ζωτικό χώρο και η άκρα δεξιά.

Όλα λοιπόν εξηγούνται, και όλα εκκινούν από την θεμελιώδη επιλογή της «κωλοτούμπας» και της προδοσίας του «Όχι» το 2015.

4. Για την Αριστερά δεν κλείνει μόνο ο κύκλος που άνοιξε το 2015, αλλά ένας πολύ ευρύτερος κύκλος, που ξεκίνησε από το Σιάτλ και τα κοινωνικά φόρουμ και χαρακτηρίστηκε πολιτικά από τη συγκρότηση και την πολιτική-εκλογική άνοδο των «πλατιών κομμάτων». Η πορεία ανασυγκρότησης του κινήματος και της Αριστεράς αυτής της περιόδου στηρίχτηκε σε μερικούς βασικούς πυλώνες:

- Ότι τα «νέα κινήματα» των θεματικών παρεμβάσεων και των «ταυτοτήτων» είναι η νέα ζωτική πραγματικότητα, στη θέση του «κλασικού» εργατικού κινήματος, που έχει πλέον μεταβληθεί σε αρχαϊκό απομεινάρι. Ότι η αντίθεση

κεφάλαιο-εργασία δεν είναι βασική αντίθεση αλλά μία από πολλές άλλες και ότι δεν χρειαζόμαστε μια «συγκεντρωτική» μάχη για την πολιτική εξουσία αλλά μια πανσπερμία κινήματων που εδράζονται στις διαφορετικές ταυτότητες.

- Ότι μας χρειάζονται κόμματα πολιτικής και όχι στρατηγικής ενότητας. Η στρατηγική διχάζει και συγκροτεί γκρούπες, κι επιπλέον δεν τη χρειαζόμαστε αφού ο παλιός ρεφορμισμός δεν υπάρχει και η διαχωριστική μεταρρύθμιση ή επανάσταση δεν έχει πλέον κάποια ζωτική λειτουργία.
- Ότι, επομένως, μας χρειάζονται οργανωτικές μορφές χαλαρές και διάχυτες, κι όχι οι στιβαρές οργανωτικές μορφές του παρελθόντος, που πλέον είναι συνώνυμες της γραφειοκρατίας.
- Ότι οι πολιτικές δυναμικές ορίζονται και εκκινούν από ένα αρχικό εκλογικό ξεπέταγμα, πάνω στο οποίο στη συνέχεια μπορεί να οικοδομηθεί μια ολόκληρη πολιτική στρατηγική.
- Ότι το ενιαίο μέτωπο συνίσταται όχι στη συγκέντρωση δυνάμεων για μάχες με το σύστημα, αλλά στη δημιουργία μόνιμων πολιτικών μετώπων που να προσλαμβάνουν τα χαρακτηριστικά ή και να μετεξελίσσονται σε «πλατιά κόμματα», ακόμη και αν η αντίφαση ανάμεσα στα μάξιμουμ ιδεολογικοπολιτικά πλαίσια και την αδυναμία για συστράτευση στα στοιχειώδη γίνεται εξόφθαλμη.
- Ότι δεν χρειαζόμαστε «οργανικούς διανοούμενους» και επαναστατική θεωρία, αλλά «κριτικές θεωρίες» πάνω στους άξονες της πληθώρας των αντιθέσεων που διατρέχουν τον καπιταλισμό.

κ.λπ. κ.λπ.

Στην Ελλάδα του 2015 ηττήθηκε κατά κράτος η Αριστερά που οικοδομήθηκε με αυτά τα υλικά: ένα «πλατύ κόμμα» πολιτικής ενότητας, χωρίς στιβαρά οργανωτικά και ιδεολογικά εφόδια, χωρίς στρατηγική (ή μάλλον με αυτοσχέδια ρεφορμιστική στρατηγική) και με έναν αναιμικό κομματικό και κινηματικό

στρατό, ταπεινώθηκε από το σύστημα στη «μάχη για την εξουσία». Το κόμμα αυτό, ωστόσο, αποδείχτηκε ικανότατο στο να νικήσει κατά κράτος τη λοιπή Αριστερά στη μάχη για την πολιτική εκπροσώπηση εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και της πλειονότητας του κόσμου της Αριστεράς.

Στα χρόνια ύστερα από το 2015 και μέχρι σήμερα ουσιαστικά χρεοκόπησε και η μορφή του μόνιμου πολιτικού μετώπου με χαρακτηριστικά υβριδικού κόμματος και με μάξιμουμ πλαίσιο που όμως δεν μπορεί να εξασφαλίσει το στοιχειώδες «χτυπάμε μαζί – βαδίζουμε χώρια». Ο κύκλος έκλεισε και πλέον είναι η ώρα της αποτίμησης και της γενικής αναθεώρησης πολιτικών, ιδεολογικών και οργανωτικών προτύπων που απέτυχαν στο «μεγάλο τεστ» μιας κεντρικής μάχης με το σύστημα.

5. Η επόμενη μέρα της επερχόμενης νίκης της ΝΔ στις εθνικές εκλογές δεν θα μοιάζει με τις αυταπάτες περί πολιτικής κανονικότητας που θα στηριχτεί σε έναν νέο, λειτουργικό δικομματισμό ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ. Τη ραχοκοκαλιά τηςάρχουσας τάξης διατρέχουν σαν ρίγος ισχυρές ρεβανσιστικές διαθέσεις. Η ΝΔ του Μητσοτάκη είναι εντολοδόχος αυτούς του ρεβανσισμού και έρχεται με την πρόθεση να τον υλοποιήσει σαν οδοστρωτήρας. Στο πρόγραμμά της και τη διακυβέρνησή της βλέπουν τη «σωτηρία» τους οι εφοπλιστές και οι βιομήχανοι που προσβλέπουν σε μια α λα Τραμπ γενναία μείωση της φορολογίας των κερδών, σε κάθε λογής «γενναίες» επιδοτήσεις και μπόνους, σε περαιτέρω συρρίκνωση και ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου και του δημόσιου τομέα στον ιδιωτικό, σε ένα α λα ΔΝΤ πλήρες ξεθεμελίωμα των εργασιακών δικαιωμάτων. Κοντά σε αυτούς, ο ευκατάστατος μικροαστός, μανιασμένος από τις απειλές που συσσωρεύονται στον ουρανό της ευημερίας του και έτοιμος να «απελευθερωθεί» από τους φόρους που συντηρούν τους «άχρηστους δημόσιους υπαλλήλους», τους «εκ συστήματος τρόφιμους του ταμείου ανεργίας» και της ελεύθερης πρόσβασης στα νοσοκομεία, το «αντιαναπτυξιακό» περιττό βάρος της κοινωνίας – τους συνταξιούχους.

Για όλους αυτούς ο Μητσοτάκης είναι ο άνθρωπός τους, ο

«οδοστρωτήρας» που έρχεται να σαρώσει όλα τα εμπόδια που φράζουν το δρόμο μιας τέτοιας «ανάπτυξης», αυτός που θα δώσει τη χαριστική βολή στην τρισκατάρατη Μεταπολίτευση, που -κακή τη τύχη- συσώρεψε τόσα «αντιαναπτυξιακά βάρη» στις πλάτες των πρωταγωνιστών της «ανάπτυξης», δηλαδή του μεσαίου και μεγάλου κεφαλαίου, με τη μορφή δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζόμενων τάξεων.

Οι ιδεολογικοί μπράβοι του συστήματος σκούζουν στα τηλεπαράθυρα και χύνουν τόνους μελάνι για να διεκτραγωδήσουν τα κακά της Μεταπολίτευσης, χυδαιολογούν κατά των δικαιωμάτων των... αντιαναπτυξιακών «περιττών πληθυσμών» που συσσωρεύει σε καλπάζοντα ποσοστά η ακραία λιτότητα και κάθε λογής αδύναμους, τραμπουκίζουν την Αριστερά και τις ιδέες της.

Αυτός ο ρεβανσισμός έχει καθολικό ταξικό χαρακτήρα: προγραμματικό, πολιτικό, ιδεολογικό. Απορρέει από τη γενικευμένη ανασφάλεια του κεφαλαίου, που μεταξύ δύο κρίσεων θέλει πιο στιβαρές εγγυήσεις για το παρόν και το μέλλον της κερδοφορίας του και σαρωτικές «μεταρρυθμίσεις» με το «μαχαίρι στο κόκαλο». Ο ελληνικός καπιταλισμός παραμένει κατ' ουσίαν χρεοκοπημένος, απλώς το δυσθεώρητο κρατικό χρέος (που υπερίπταται στο 180% του ΑΕΠ) είναι κατά διεθνή συνθήκη «βιώσιμο», δηλαδή εξυπηρετήσιμο, υπό το δαμόκλειο όρο των υπερπλεονασμάτων 3,5% μέχρι το 2022 και 2,2% από κει και πέρα μέχρι το 2060! Χρειάζεται λοιπόν ωμές διαχειρίσεις. Δεν πιστεύει στην επάνοδο της «κανονικότητας», αλλά προετοιμάζεται για μια περίοδο «πολεμικού καπιταλισμού». Με τη σειρά του, αυτός δεν έχει μόνο προγραμματικά χαρακτηριστικά, αλλά θα συνοδεύεται και από προληπτική καταστολή σε όλη την κλίμακα: πολιτική και ιδεολογική παλινδρόμηση στο κράτος καταστολής του «νόμου και της τάξης», ιδεολογικός τραμπουκισμός της Αριστεράς και των ιδεών της, κρατική και θεσμική σκλήρυνση, επιστροφή στις ανάξιες «αξίες» του «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια».

4. Τι να κάνουμε μετά την ήττα; Με τις εκλογές θα τελειώσουν οι αυταπάτες για εκλογικά «ξεπετάγματα» από τα οποία θα εκκινήσουν νέες πολιτικές δυναμικές. Είναι απόλυτη ανάγκη να

αντιστρέψουμε τη μεθοδολογία: η Αριστερά πρέπει πρώτα να «επιβεβαιώσει» την ικανότητά της για να ενώνεται για να ενώσει την εργατική τάξη και τον κόσμο της Αριστεράς σε νικηφόρες μάχες ενάντια στο σύστημα. Στις ζωογόνες δυναμικές που μπορούν με αυτό τον τρόπο να δημιουργηθούν, πρέπει να γονιμοποιηθεί ο προβληματισμός και η αναγκαία συζήτηση για τις προϋποθέσεις μιας μεσοπρόθεσμης (με όρους νέου «κύκλου») και με πιο στρατηγικούς όρους ανασυγκρότησης του κινήματος και της Αριστεράς με αναθεώρηση της γενικής φόρμουλας της περιόδου 1999 – 2019 που «εμετρήθη, εξυγίσθη και ευρέθη ελλιπής» το 2015 και την οποία περιγράψαμε παραπάνω στο σημείο 4. Αν συνεχίσουμε να αναπαράγουμε σαν υπνωτισμένοι τις φόρμουλες της ήττας, αναπόφευκτα θα βιώσουμε και νέα επεισόδια ήττας. Είναι η ώρα να ορίσουμε ένα νέο σημείο (επαν)εκκίνησης, επιστρέφοντας στις πηγές της έμπνευσής μας, στους παλιούς χάρτες του κομμουνισμού και του λενινισμού, και επικαιροποιώντας τους για τις ανάγκες της ταξικής πάλης στις αρχές του 21ου αιώνα.

Πολιτική Οργάνωση “Κόκκινο Νήμα”